

[illegible]

Relique.

[illegible]

2. Sa mitt öde säger mig, hur jag ser ditt
 hjerta brinna, Ökonsta äran min förbinaa, Ad jag
 måste bort från dig Ad en tid ad min förbinaa
 Adt of måste nöda sinna; Ad de fram mina sam
 för des öga. Slämba bröst hat da rödt Ad det
 höga. Men ad ad mitt hjerta spieder Adt som nu
 den hundren lidet, Ad jag stillas kall från dig,
 skinken rest vad du gör, Ögdaa den dig till.
 Här Ödermot hjerta brinner Adt bröst gät itu,
 Här vad jag rest nu.

- 3 -

de ledjor som karlarne hade på sina ålbon, och med dessas tillhjelp far en karl ner i grufwan, hider utan lifsfara både för sig och för dem, som hidsade ner honom. Deras arbete blef riktligen belönt, ty de drogo riktigt upp Trollet.

Om hwad war detta? — En gumse med skälla på halsen, och som förmodeligen, då han gäto på bet bredemid hålan, kommit att blifwa jagad af walfhunden, och i råddhogan sprungit ner i gropen. Han war alldeles utmognad. Icke underligt, ty han hade under flere wædor warit utan all slags föda. Så länge hade redan bönderne hört hans klocka.

Fahlun,
P. A. Huldbergs Bektroteri, 1846.

[illegible]

Demetrius

[illegible]

— 7 —

GS 530

De stycken högst märkvardiga och wadta

W i s o r.

Den Kōrita:

I min ungdom det 20.

Den Andra:

Joachims Stu uti Babylon

den dåjeliga Susanna.

Den Tredie:

Paf man på min Damon du 2c.

Samt till slut en

Historia om Bergtrollet.

Preis: 2 R. 25:fo.

Fahlun,
tryckt på G. Hedmans förlag.

5. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 6. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 7. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 8. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 9. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.

Den första:

1. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 2. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 3. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 4. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 5. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 6. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 7. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 8. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 9. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.

Den första:

S min ungdom, det var mig att sjunga Fast-
 än sorgen till hjerta mig går, För den blomstran-
 de ungdom förkunna Hur de verldsliga nöjen förgår.
 2. Aldrig komma de nöjsamma dagar Som
 i nöjen framslutit för mig; Då en vän jag, med
 oro, skall sakna Och med ångslan framleva min tid.
 3. Nu den blomstrande tid är framsluten Lil-
 som watten i försande ström. Mina är och min
 ungdomsdagar Hafwa flytt som en tanke, en dröm.
 4. En ros hade jag väl planterat, Hvilken
 intwid mitt hjerta skall bo, Men en gång och sen
 aldrig mera Den inför mina ögon skall gro.
 5. Redan hafwer du mig öfvergifwit, Redan
 hafwer du mig bortglömt. Ingen vän dig dock
 werlden kan gifwa Som dig nänsin kan älsta
 så ömt.
 6. Jag går här ibland stormande ilar Och
 mitt hjerta är utan all tröst; Mig påminner hvar
 gång jag fick hwila Så lugn och så nöjd wid
 ditt bröst.
 7. Kan väl hända, den dagen kan komma
 Då din ungdom har rasat förbi, Då ditt hjerta
 med smärta skall ångra Det du varit så salst e-
 mot mig.
 8. Vinden grön jag gick ut att beståda För
 att lugna mitt hjerta och sin, Men för mig föll
 en tanke så svåra Att förtviflan bewekte mitt sin.
 9. Ingen är det som mig mera länner, Ty

1. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 2. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 3. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 4. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 5. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 6. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 7. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 8. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 9. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.

Den första:

1. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 2. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 3. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 4. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 5. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 6. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 7. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 8. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.
 9. Jag gick till skolan och såg att det var mycket lugnt.

Den första:

blifwa kvar för Bergtrollets skull. "Jag sjelf,
 tillade han, måste bekänna, att det var något rätt
 försträcktligt, i synnerhet om nätterna, att höra hu-
 ru trollet ringde med sin klocka."
 Inspektoren, en fördomsri människa, nöjde sig
 med ett medlidamt skratt åt denne enfaldige kar-
 len. Men några dagar derefter fick han sjelf till-
 fälle att höra Trollets kling klang. Han sat med
 några andra karlar dit der de brände kolen lågo
 för att hemta dem hem till Bruket. Han hade
 tillsagt bonden som kolat, att nödmändigt wara
 honom till mötes, för påslagnings skull, men än-
 nu war han ej på stället, ej eller kom han.
 Som de icke sågo till någon redskap att lasha
 på kolen med, trodde de att kolaren gömt undan
 dem någorstades. För att så rätt på dem söka de
 öfwer allt det omkring. Inspektoren sjelf kom till
 den der förfallna grufwan, som nästan war öf-
 werwärt af små fog. "Tillåfventpris, tänkte han,
 ligger redskapen gömd här ibland buskarne." Han
 sökte och — det begynte att ringa. Hårwid på-
 minste han sig Trollet. Han drar undan några
 qmiskar, och kling klang låter åter höra sig. Nu
 ropade han till sig de andre karlarne, och lät dem
 rödja undan riset. Då de kunde se litet ner i hå-
 let, wiste sig för dem en swans likform af en gum-
 se, och ett ben som liknade en bokstaf. Högst
 sannolikt föreställte man sig det ena benet, som
 ännu icke syntes, som en hälsot, och således före-
 kom Inspektoren Kolarns förfäktan, att här hu-
 serade ett Troll ifrån sjelfwa Blåkulla, ingen ting
 mindre än ogrundad.
 Droad i sin bening begynte Trollet ännu star-
 kare med sitt kling klang. Inspektoren lät dock
 icke skrämma sig, utan besatte att man skulle röd-
 ja undan allt riset. Han hängde sedan tillhopa